

ukládá jí proto plnou trestní zodpovědnost. Věkem mezi 14. a 20. rokem, slabým rozumem nebo zanedbalým vychováním podmíněná neúplnost rozvoje duševních sil, smí dojíti povšimnutí jen při výměře trestu (§ 46 písm. a), 264 písm. a) tr. zák., ne však při řešení otázky viny (viz sb. n. s. č. 183 a j.). Zákon předpokládá tudíž u osob starších čtrnácti roků, že jsou vybaveny takovou mírou soudnosti a schopnosti usuzovací a rozpoznávací, by si uvědomily význam a dosah svého činění v oněch směrech, jež se stanoviska práva trestního mají význam. S hlediska platného zákona a zejména hledíc k ustanovení §§ 3 a 233 tr. zák. je proto neudržitelným názor, že vina ve smyslu trestního práva vyžaduje vědomí o trestnosti závažného jednání. Uplatňuje-li stížnost, že zákon o telegrafech je zákonem zcela novým, většině lidí neznámým, uplatňuje tím okolnost, jež nemůže obstát před ustanoveními §§ 3 a 233 tr. zák., podle nichž záleží jen na tom, by zákon byl v době činu řádně vyhlášen a účinným, a které jinak nečiní rozdílu ani výjimky. Ani ostatní námitky stížnosti nelze uznati oprávněnými. Ustanovení §u 18 čís. 1 zákona ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n. předpokládá sice jednání úmyslné, nikoliv však dolosní, v subjektivním směru stačí naopak ke skutkové podstatě plně ať jakkoli zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.). Takové zavinění nalézací soud u obžalovaného předpokládá a vysvětluje i ze samotného zodpovídání se obžalovaného. Doznáváť v podstatě, že měl vědomost o tom, že ke zřízení a přechovávání radiotelegrafu je zapotřebí úředního povolení. Jeho omluva, že chtěl o povolení zakročiti, až bude aparát fungovati, neobstojí, jak správně uvedl již nalézací soud; neboť neznalost doby, kdy se má vyžádati povolení, totiž již před zřízením telegrafu, jest právním omylem, záležejícím v neznalosti zákonné náležitosti, kterýžto omyl však podle §u 233 tr. zák. neomlouvá. Bezdůvodnou zmatečnou stížností bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2792.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. na rok 1924).

»Přechováváním« podle druhého odstavce § 3 zákona rozumí se všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe radiotelegrafní (radiotelefonní) zařízení; nevyžaduje se, by ten, kdo ono zařízení u sebe má, byl jeho majitelem a by měl úmysl používatí je k vlastnímu prospěchu a nabytí nad ním skutečné moci.

(Rozh. ze dne 23. května 1927, Zm I 136/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 5. února 1927, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 24 odst. první zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. na rok 1924, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným že v říjnu

1926 v P. ve svém domě č. p. 230 bez povolení přechovával radio-telefonní zařízení, čímž by spáchal přečin podle §u 24 odst. první zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. na rok 1924.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jest odůvodněna. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný měl ve svém domě č. p. 230 v P. v době od 27. do 31. října nebo 1. listopadu 1926 zařízenou radiotelefonní stanici bez předchozího opovědění a úředního povolení, že však stanice byla postavena jen na zkoušku firmou František Ž. v B., takže v oné době zůstal vlastníkem radio-telefonní stanice v bytě obžalovaného zřízené ještě František Ž. Ježto radiotelefonická stanice byla u obžalovaného postavena jen na zkoušku a patřila tedy ještě Františku Ž-ovi, který pouze zařízení stanice přenesl ze svého závodu v B. do bytu obžalovaného v P., má nálezací soud za to, že tu nelze mluvit o tom, že obžalovaný v rozhodné době radio-telefonické zařízení u sebe přechovával, ježto pojem přechovávání prý předpokládá skutečné nabytí moci nad přístrojem, spojené s úmyslem, by ho bylo používáno k vlastnímu prospěchu. Zákon prý nevyžaduje povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení již v tom okamžiku, kdy se toto zařízení montuje, nýbrž teprve tím okamžikem, kdy majitel zařízení pojme úmysl, že bude zařízení toho trvale pro sebe používati. Stížnost označuje tento názor nálezacího soudu právem za mylný; »přechováváním« podle druhého odstavce §u 3 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. na rok 1924 rozumí se všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní nebo radiotelefonní. Z toho plyne, že zákon nevyžaduje, by ten, kdo takové zařízení u sebe má, byl »majitelem« tohoto zařízení nebo by měl úmysl, používati zařízení k vlastnímu prospěchu a nabytí nad ním skutečné moci. Podle §u 1 odst. první a druhý zákona lze zařízení radio-telefonní přechovávatí jedině na základě zvláštního povolení, které jest ryze osobním. Zákon neobsahuje ustanovení o tom, kdy nutno žádati o předepsané povolení; vyžaduje pouze, by každý, kdo u sebe takové zařízení má — lhostejno, z jakého důvodu — měl již zároveň také předepsané povolení. Sprošťujícím výrokem nálezacího soudu bylo tudíž nesprávně použito zákona při řešení otázky, je-li skutek obžalovanému za vinu kladený přečinem podle §u 24 odst. první zákona, pročez bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a uznati obžalovaného vinným tímto přečinem.

Čís. 2793.

Pro posouzení otázky, zda jde o újmu na cti ve smyslu § 98 b) tr. zák., jest výhradně rozhodným obsah a smysl pronesené pohrůžky, nikoliv okolnost, zda se může ohrožený, s úspěchem domáhati ochrany své cti; spadá sem vyhrůžka veřejným škandálem.